

ZIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Juliana z Norwiche

Labutí
odpuštění

Výklad ikony
Nejsvětější Trojice

Kulhat se dá
i na tři nohy

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Karla Krejčí,
Jiří Sluka

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká
Hymnus svatého Patrika
- 3 Duchovní hudba
Boží nepochopitelná milost
Postní snažení pro rodiny s dětmi
- 4 Výklad ikony Nejsvětější Trojice
- 5 Kulhat se dá i na tři nohy
- 8 Očeho pohádka: Labutí odpuštění
- 9 Přečtete si: Bůh své bitvy neprohrává
Svědectví života: Juliana z Norwiche

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u postního čísla farního časopisu a přejeme, ať je pro vás doba postní dobou milosti.

Hana a Karel Komárkovi

Další číslo farního časopisu vyjde o Velikonocích.

Duchovní slovo

Milí farníci,

nebo vážení zábrdovičtí farníci? Oslovení může vyjadřovat různé důležité aspekty, ale jistě je podstatný rozdíl, jestli je někdo pozdravem jen přiřazen k nějaké skupině, nebo je v oslovení vyjádření vztahu – samozřejmě se to vzájemně nevyklučuje. Zároveň stejné oslovení může znít zcela odlišně od různých lidí – od ryzí formality po velmi osobní a upřímný pozdrav. A nakonec hraje obrovskou roli, pokud takové vyjádření může být oboustranné.

Být někomu milý je moc fajn pocit, a pokud je zároveň druhý milý i mně, je to nejfajnovější. 😊 Slovo milý je prostě milé. Staroslověnský kořen slova „mil-“ je obsažen v mnohých slovech a znamená milý, příjemný, laskavý. Vychází z něj slova milý, milovat, miláček, Milena, Miloš, ale také milost. Pod slovy milý, milovat si mnohé představíme. Se slovem milost už to může být náročnější.

Jako křesťané spojení boží milost slyšíme a možná i používáme často, a tak si pod ním už něco představujeme. Ale jak bychom to srozumitelně vysvětlili nekřesťanovi? Hmm, no... Jak to říci...?! Někomu se uleví, když si vzpomene na různá spojení: milost posvěcující, milost pomáhající, svátostná milost, spasitelná milost...

V běžném světském kontextu lidé znají milost udílenou prezidentem (dříve vládci) ve smyslu odpuštění či zmírnění trestu. Z filmů známe scény žebrání o milost ve smyslu „Nezabíjej mne!“ Původně se ale slovo milost skutečně pojilo s Bohem a Kristem. Postupem času si ho ve spojení s oslovením „Vaše Milost“ začali nárokovat arcibiskupové, biskupové, králové, knížata, markrabata, hrabata a později i panstvo. Každopádně vyjadřovalo podřízenost ostatních. Být vydán „na milost a nemilost“ někoho navíc obsahovalo i určitou libovůli nadřizeného. Asi mi dáte za pravdu, že bychom nechtěli Boha oslovovat „Vaše milosti“.

Někdy jsme na složitá vyjádření experti. Jako příklad jedna modlitba z misálu po přijímání: „Prosíme tě, Bože, dej, ať v nás tvé svátosti působí milost, kterou obsahují, abychom v plné míře obdrželi to, co konáme svátostným znamením.“ Ale dost už stěžování si na určitou abstraktnost tohoto pojmu.

Zkusme se přiblížit jeho podstatě. Katechismus katolické církve (KKC) mimo jiné říká: „Milost je přízeň, nezasloužená pomoc, kterou nám Bůh dává, abychom odpověděli na jeho nabídku stát se Božími dětmi, adoptivními syny, účastnými božské přirozenosti a věčného života.“ (KKC, čl. 1996) „Milost je účast na životě Božím; uvádí nás do vnitřní důvěrnosti trinitárního života.“ (KKC, čl. 1997) „Posvěcující milost je nezasloužený dar, kterým nám Bůh dává svůj život.“ (KKC, čl. 2023) Katechismus mluví o „milosti posvěcující nebo zbožšťující, kterou jsme dostali při křtu.“ (KCC, čl. 1999)

Lidskými pojmy lze jen velmi omezeně vyjádřit boží skutečnosti. Ve stupňování milý, milejší a nejmilejší by Bohu příslušel stupeň o řád výše – On není nejmilejší nebo nejvíce milující, Bůh je Milost sama, Láska sama. Vidím určité riziko vnímat boží milost jako „něco“ – spíše je to „Někdo“, resp. projev

boží lásky k nám. Boží milost je jeho život v nás, to, že v nás a skrze nás působí, že nás připodobňuje sám sobě, zbožšťuje, činí účastnými na životě samotné Nejsvětější Trojice. Boží milost je dar – tím darem je On sám, Bůh se nám daruje – a v tom i vše, co má, svá charismata (schopnosti), svou pomoc. Veliké tajemství, které je možná srozumitelnější v pojmech „vyjádření Boží lásky“, „Boží dar“, „Boží život v nás“, „připodobnění Bohu“, „Boží pomoc“, „Boží obdarování“, „setkání s Bohem“, „Boží dotek“... Možná vás napadnou ještě další jiná vyjádření, která srozumitelněji osloví vaše srdce a zapálí touhou zažívat toto Obdarování s velkým „O“.

Stojíme na začátku doby postní a ta nám má sloužit k očistění se od věcí, návyků, činností, které nám zastíňují vnímání tohoto božího života v nás. Brání nám, aby v nás a skrze nás mohl Bůh působit.

Přeji vám i sobě, abychom se v postní době přiblížili tomuto tajemství, které sv. Pavel vyjádřil takto: „V Něm žijeme, pohybujeme se a jsme.“ (Sk 17,28)

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

Duben 2025

17. 4. – Zelený čtvrtek

mše svatá v 18:00, adorace ve 21:30

18. 4. – Velký pátek

adorace 9:00-15:00, křížová cesta v 15:00, obřady v 18:00

19. 4. – Bílá sobota

adorace 9:00-20:00, vigilie se křty dospělých ve 20:00

20. 4. – Slavnost Zmrtvýchstání Páně

mše svaté v 8:00 a 9:45

25. 4. – Velké setkání mladých ve farním sále

Květen 2025

17. 5. – Farní výlet

23. 5. – Noc kostelů

25. 5. – Den vzájemných modliteb farnosti a bohoslovů

Červen 2025

4. 6. – Den dětí

7. 6. – Svatodušní vigilie

8. 6. – Slavnost seslání Ducha Svatého

19. 6. – Slavnost Těla a krve Páně

22. 6. – První svaté přijímání

Červenec 2025

16. 7. – Adorační den farnosti

20.–26. 7. – Duchovní cvičení Velehrad

Srpen 2025

2.–9. 8. – Farní tábor

11.–16. 8. – Duchovní cvičení rodin

17. 8. – Poutní mše svatá

HYMNUS SVATÉHO PATRIKA

Povstávám dnes skrze Kristovo narození i jeho křest, skrze jeho ukřižování i pohřeb, skrze jeho zmrtvýchvstání i nanebevstoupení, skrze jeho návrat při posledním soudu.

Povstávám dnes skrze lásku cherubínů, poslušnost andělů, podrobenost archandělů, skrze naději na odplatu při zmrtvýchvstání.

Skrze modlitby patriarchů, skrze výroky proroků, skrze víru vyznavačů, skrze nevinnost svatých panen, skrze skutky spravedlivých.

Povstávám dnes skrze Boha, jenž mě rač řídit.

Boží sílo, udržuj mě,
Boží moudrosti, ved' mě,
Boží oko, hled' za mne,
Boží ucho, slyš mě,
Boží slovo, mluv za mne,
Boží ruko, chraň mě,
Boží cestu, prostírej se přede mnou,
Boží štíte, zastíňuj mě,
Boží vojsko, chraň mě před léčkami ďábelskými,
před pokušením hříchu,
před svody tělesnými,
před každým, kdo mi strojí úklady,
ať blízko či daleko, ať sám či v davu.

Kriste, buď se mnou,
Kriste, přede mnou,
Kriste, za mnou,
Kriste, buď ve mně,
Kriste, pode mnou,
Kriste, nade mnou,
Kriste, buď, kde lehám,
Kriste, kde sedám,
Kriste, kde vstávám,

Kriste, buď v srdci každého myslícího na mne,
Kriste, buď v ústech každého mluvícího o mně,
Kriste, buď v každém oku vidoucím mne,
Kriste, buď v každém uchu slyšícím mne.

Povstávám dnes v síle a moci,
skrze Trojici,
skrze víru v trojitost,
skrze víru v jedinstvost jediného Tvůrce světa.

Duchovní hudba

Neděle 20.4. 2025 v 9:45 h
**Slavnost ZMRTVÝCHSTANÍ PÁNĚ
 HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ**

Václav Emanuel HORÁK (1809-1871)	MISSA QUINTA B DUR
Jaroslav OČENÁŠEK (1901-1967)	ANĎEL PÁNĚ SEŠTOUPL Z NEBE, OP. 24 Č. 1
Antonín DVOŘÁK (1841 – 1904)	BIBLICKÁ PÍSEŇ Č. 10 ZPÍVEJTE HOSPODINU..
František SUCHÝ (1858-1933)	HYMNUS
Karl NANKE (1768 – 1831)	ALELUJA...
	J. K. č. 401, 407
Účinkují: Řídí:	smíšený chrámový sbor a orchestr Zdeněk Hatina, ředitel kůru

**LAUDATE DOMINUM,
 CANTATE CANTICUM NOVUM!**

BOŽÍ NEPOCHOPITELNÁ MILOST

Díky Boží milosti se nebe plní obrácenými vrahy, cizoložníky, opilci, zloději a lháři.

Co je vlastně Boží milost? První odpověď by mohla znít: Bůh nám projevuje svoji přízeň, bez toho, že bychom si ji zasloužili.

Milost je totiž nezasloužená přízeň pro ty, co si zaslouží opak.

Milostí nám Bůh ukazuje, jak je k nám nesmírně vstřícný, láskyplný. Jeho milost je jako neprobádatelná hloubka oceánu.

S pojmem milost úzce souvisí pojem dar. Milost dostáváme jako dar, a proto si nemůžeme zasloužit se k ní dopracovat.

Milost překračuje hranice rozumu a logiky – ale přitom ani jedno neporušuje. Rozum by nikdy nenechal zemřít pastýře za ovce, soudce za odsouzeného, natož Stvořitele za stvoření. Logika vyžaduje, aby hříšník umřel za svůj hřích, musí nést důsledek svého přestupku. Ale milost dělá něco nemyslitelného!

Milost nehledá dobrého člověka, který má na ni nárok, pak by to už nebyla milost, ale spravedlivá odměna za dobré skutky. Milost však hledá odsouzené, vinné, bezmocné a takové, kteří si nic nezaslouží, aby je pak zachránila a přinesla jim slávu.

(Ethos – čtení, které pozvedne)

POSTNÍ SNAŽENÍ PRO RODINY S DĚTMI

Letošní rok je jubilejním rokem. Vyhlásil jej papež František na konci roku 2024 a je spojen s mottem Poutníci naděje. Toto téma jsme zahrnuli i do našeho postního námětu pro přípravu na Velikonoce.

Pro nás křesťany je Nejsvětější Trojice nejdůležitějším bodem vyznání víry, jistotou, kotvou v „bouřích života“, nadějí na věčný život s Bohem. Proto jsme jako symbol našeho projektu vybrali obraz – ikonu Nejsvětější Trojice od Andreje Rubljoa.

Ikonu chceme nechat putovat po rodinách, kde se společně můžete modlit nad tématem Nejsvětější Trojice, Otce, Syna i Ducha svatého, nad jednotlivými osobami, a hlavně nad jejich vzájemnou láskou. A ta je pro náš život stěžejní nadějí, zvláště dnes v této rozbouřené době. Spolu s ikonou bude putovat i kniha, do které můžete psát svá rozjímání, ale i úmysly modliteb za vaše blízké či za vaše osobní potřeby.

Ikona s knihou se bude předávat v neděli, ponese se v obětním průvodu po katechezi, potom ve středu a v pátek po mši svaté. Seznam rodin bude umístěn na katechetické nástěnce.

Pro malé děti bude vzadu na stolečku k rozebrání inspirativní postní kalendář s úkoly.

Děkujeme všem, kdo jste ochotni se zapojit do této aktivity a připravit ji ve svých rodinách. Věříme, že přinese požehnání. Budeme také rádi za zpětnou vazbu a za fotografie. Můžete je umístit či zapsat do putovní knihy, ale i na web farnosti.

VÝKLAD IKONY NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Otec

je na levé straně obrazu. Má nevýrazný plášť barvy země, stvoření. Je Bůh skrytý, přítomný ve svém díle, které o něm svědčí. Dívá se na Ducha, protože Duch z Otce vychází. Otec je dárce Ducha svatého. Bůh Otec pravou rukou naznačuje stvoření, jako by na něco sahal, něčeho se dotýkal. Za Otcem je dům a v něm mnoho příbytků. Dům pro každého. Dům pro Tebe.

Syn

je uprostřed. Má barvu šatů fialovou. Ta je symbolem pozemského života – pot, slzy, očekávání. Dívá se na Otce, dělá to, co chce Otec, je ponořen do kontemplace Otce. (Jan 5,19) Ruce syna naznačují božství (žezlo) a lidství. Za Synem je strom, vinný kmen – připomíná strom ráje, strom kříže, Ježíše, který je kmen a my jeho ratolesti, jen ve spojení s ním budeme zelení – plní života.

Duch svatý

je vpravo. Barva pláště je zelená. Je to barva života. Duch je ten, který dává život. Dívá se dolů – na stvoření, na člověka, na církve, kde je činný, kde působí. Za Duchem je skála – připomíná církve, která je jeho mocí skálou. Syn dal základ, Duch buduje. Skrze Syna v Duchu svatém vzniká a roste církve.

V levé ruce má každý žezlo (též připomíná pastýřskou hůl) – znak vladaře.

Mezi osobami je něžná láska – dotýkají se křídly jemným dotykem. Křídla – symbol lásky – chrání, pozvedají; kdo miluje, dovede se povznést nad všechno pozemské, přízemní, kdo miluje, je blízko Bohu.

Kalich je přímo před Synem – naznačuje jeho oběť. Do tohoto kalicha může každý z nás vkládat dobro nebo zlo. Ježíš vše přijímá a proměňuje. Do kalicha můžeš vložit své srdce, jeho radosti i starosti a nechat ho proměnit.

Postavy vytvářejí kruh – znak sdílení, předávání lásky, znak společenství.

Kruh není uzavřený – je otevřený, jako by tam měl někdo přijít – to místo je Tvoje... Bůh Tě miluje. Bůh Tě hledá. Rozpjaté ruce kříže Tě hledají, čekají, chtěly by obejmout.

Jedno prázdné místo je stále volné pro Tebe. Dveře jsou otevřeny, je rozsvíceno, prostřeno, nachystáno na hostinu. Vše pro Tebe, kdo se díváš, kdo posloucháš, vnímáš. Ať jsi kdokoliv, můžeš přisednout do tohoto společenství lásky. Otec touží mít dítě ve své blízkosti, dívat se na Tebe, naklánět se k Tobě. Stát před Bohem jako dítě se srdcem plným touhy po Bohu.

Postav se pod pohled nebeského Otce, tři poutníci stále procházejí světem. Kdo je přijme, najde se u Tebe místo?

Tvé srdce se naplní, když se postavíš na místo, kam jsi zván, kam patříš. Nic jiného Tě neučiní šťastným než to, že spočineš v Bohu. (Jan 6,35)

Být stále doma – v přítomnosti Otce, Syna, Ducha. Doma je tam, kde na Tebe někdo s láskou čeká.

Kulhat se dá i na tři nohy - Malá elpidologie aneb úvahy o naději 2

V reakci na první díl jsem obdržel kritickou připomínku, že někde neuvádím zdroje. Dodatečně proto přidávám, odkud pochází první a druhá definice naděje z minulého dílu.¹ Další připomínka byla, že první díl byl příliš obecný a nicneříkající. Zkusím se polepšit.

Prvky pro vznik a naplnění naděje

K lepšímu pochopení podstaty naděje je užitečné trochu ji rozebrat, podívat se, má-li nějaké prvky nebo složky. A když ano, čím se vyznačují, co se stane, když nějaká část chybí. Zkusíme v tom odhalit zákonitosti. Výsledek rozboru pomůže při porozumění vztahu mezi člověkem a jeho nadějí v dalších pokračováních článku.

V minulém dílu byly představeny tři odpovědi na otázku, co je naděje. Máte-li dobrou paměť, vzpomenete si, že všechny ty definice mají něco společného. Ve všech třech se vyskytuje slovo *touha* nebo *očekávání*. Dále všechny uvádějí, že naděje čeká na naplnění, na dosažení určitého *cíle* – nějaké věci, osoby apod. Pro tento cíl se v rozbořech často užívá také výraz „předmět naděje“ nebo „objekt naděje“. Označení mají stejný význam, jsou to synonyma.

Jen jedna z definic, ta třetí, vycházející z myšlenek sv. Tomáše Akvinského, má něco podstatného navíc. Tušíte co? Připomenu ji:

*Naděje je toužebné očekávání věci budoucí, dobré, nesnadno dosažitelné, ale možné.*²

Pro nedočkávané napovím, že rozdíl je na samém konci té věty. Ale pojďme popořádku. Současný psycholog Charles R. Snyder se zabývá nadějí dlouhou dobu. Vytvořil svoji vlastní definici naděje, světově proslulou a podle mě dobrou a důležitou. Prosím, nenechte se odradit, že na první pohled působí nesrozumitelně. Zkusím ji pak hned vysvětlit. Zní:

*Naděje je souhrn vnímaných schopností vytvářet **cesty** k dosažení žádoucích **cílů** spolu s vnímanou **motivací** tyto cesty využívat.*³

V literatuře se tato definice označuje různě, např. jako dispoziční naděje (*dispositional hope*) nebo Snyderova definice. Naděje dává člověku sklon, *dispozici* jít za svým cílem. Definice obsahuje tři zásadní prvky, které v ní snadno najdete: cesta – cíl – motivace; vyznačil jsem je tučně.

- **Motivace** je vnitřní puzení jít za cílem. Někomu zde bude lépe znít slovo *touha*. To jsme našli ve všech definicích z minula. Tedy zatím nic nového.
- **Cíl** je to, po čem se touží, čeho chce člověk dosáhnout. Je to předmět naděje. Opět nic nového.
- **Cesta** je způsob, jímž chce toužící (motivovaný) člověk dosáhnout svého cíle. To je významná novinka, která v popisech naděje od jiných autorů chybí. Jen v definici Tomáše Akvinského to je naznačeno. Je tam přidána podmínka, která řeší cestu, tj. splnitelnost naděje. Podle Tomáše ta toužebně očekávaná věc, i když je obtížně dosažitelná, musí být *možná*. Tedy musí existovat způsob – cesta, jak té věci dosáhnout. Geniální Tomáš, pracující s pomocí Ducha svatého, to tam má už od středověku. Sice poněkud skrytě, ale přece.

Tyto tři prvky či složky se vzájemně ovlivňují. Někdy není snadné je od sebe odlišit. K rozpoznání prvků Snyderovy naděje výborně pomohou tři otázky:

- Motivace – otázka „**Proč?**“, proč to chci.
- Cíl – otázka „**Co?**“, co chci.
- Cesta – otázka „**Jak?**“, jak to udělat, abych dosáhl cíle.

Jsmo teď skvěle vybaveni pro porozumění mnoha dalším tajemstvím naděje. Známe tři důležité prvky, tři podmínky pro naději, tři „nohy“,⁴ na nichž stojí. Vyplývá z toho zvláštní důsledek, totiž že naděje může kulhat dokonce na tři nohy. Už když jí jedna „noha“ chybí, naděje padá. Následují ukázky, jak se tři složky naděje projevují v praxi.

Kabelka nebo Ježíš? Příklady

Podívejme se na dva příklady. Jeden se bude zabývat nadějí obyčejnou, „přízemní“, a druhý „vznešenější“, abychom obsáhli široké rozpětí.

¹ Hope. Merriam-Webster Dictionary [2022-11-19].

<<https://www.merriam-webster.com/dictionary/hope#dictionary-entry-2>>. (Přel. aut.)

Hope. Bible Study Tools [2022-11-19]. <<https://www.biblestudytools.com/dictionary/hope/>>. (Přel. aut.),

² Srov. ST, I-II q. 40 a. 1 co.

³ SNYDER, C. Richard. Handbook of Hope: Theory, Measures, and Applications. San Diego: Academic Press, 2000, s. 8. (Přel. aut.)

1. Nejprve „přízemní“ naděje

Slečna se chce blýsknout ve společnosti a touží po kabelce. Líbí se jí jedna malá značková od Guccioho. Slečna řeší, jak to zařídit, aby kabelku mohla mít. Napadlo ji, že si může z každé výplaty odložit 1000 Kč a finančně ji to nevyčerpá. Spočítala si, že za rok na kabelku bude mít.

Slečna má uskutečnitelnou naději. Cíl nechybí, je jím mít kabelku. Motivace také nechybí – je to touha vyniknout něčím originálním, pochlubit se novou kabelkou. Cesta také byla nalezena – měsíční úložky dovolí za snesitelnou dobu jednoho roku si kabelku koupit. Slečna má schopnost svoji naději uskutečnit. Ale kdyby kterýkoliv ze tří prvků chyběl, pak buď naděje nevznikne, nebo bude neuskutečnitelná. Všechny ty špatné možnosti proberu postupně:

- Slečna byla svědkem, jak kolegové zkritizovali stejný druh kabelky u jiné ženy. V tu chvíli touha slečny pochlubit se tou samou kabelkou vyprchala. *Není motivace.*
- Slečna se dostala do finanční tísně, nemá peníze. Spolu s penězi zmizela možnost zakoupení kabelky. *Není cesta.*
- Kabelka zmizela z obchodů, není ji kde koupit. Slečna přišla o předmět své naděje. *Není cíl.* (Vzájemné ovlivňování: Spolu s cílem zmizela i cesta. K neexistujícímu cíli cesta nevede.)

2. Ted' příklad „vznešené“ naděje

Jeden člověk uvěřil v Ježíše, má ho rád a touží se s ním osobně setkat. Rozhodl se pro svaté přijímání, protože od svých věřících přátel zjistil, že Ježíš je přítomen v eucharistii, a tak by se setkání s Ježíšem mohlo uskutečnit. Ale ten člověk není pokřtěný.

Dál, prosím, pokračujte už sami podle vzoru z předchozího příkladu (cíle, cesta, touha). Možné řešení pro kontrolu najdete na jiné stránce.

Naděje, která drží, i když by vůbec neměla být

Smyslem předcházejícího popisu a příkladů bylo mimo jiné ukázat, jak každý z nás může zkoumat svoji naději. Zdá se malá, žádná? Pak je dobré si vzpomenout na pana Snydera a jím popsané tři základní prvky přispívající ke vzniku naděje. Třeba vám dojde, že některého z nich se vám nedostává. Z toho odvodíte, co změnit, na čem zapracovat, abyste svoji naději oživil. Prvky Snyderovy naděje je užitečné si zapamatovat, použijeme je opět, až se budeme zabývat jinými druhy naděje – včetně té křesťanské. Na závěr malé překvapení. V životě nastávají situace, kdy vážné okolnosti lidem vezmou způsob, jak dosáhnout splnění naděje. Např. na vyléčení z jejich nemoci není lék. Ze třech popsaných prvků zde chybí cesta k cíli. Taková naděje by měla padnout – a přesto ji ti lidé stále mají, nepřišli o ni. Co je to za naději? Neplatí pro ni poučka, kterou jsme dnes rozebírali? Podrobněji se podobným otázkám budeme věnovat v další části.

Pokračování příště.

Řešení příkladu č. 2 z článku Malá elpidologie 2:

- *Touha* (Proč?): Ten člověk si přeje setkat se osobně s Ježíšem, v nějž uvěřil.
- *Cíl* (Co?): Svaté přijímání, eucharistie.
- *Cesta* (Jak?): Zájemce bude absolvovat přípravu na křest a po jejím skončení přijme iniciační svátosti – křest, bířmování, eucharistii. Ty se dospělému čekatel na křest udělují ve stejný den. Tak dosáhne cíle, splní se jeho naděje.

Řešení může být popsáno i jinými slovy.

Lidé naděje 2: Emauzští učedníci

Emauzští učedníci nepatří v běžném povědomí mezi zářivé příklady naděje. Někdo by dokonce mohl říct, že ti učedníci právě naopak prokázali velkou beznadějí a skepsi. Jak to tedy je? Řeč bude o příběhu z 24. kapitoly Lukášova evangelia, konkrétně část Lk 24,13–33. Doporučuji přečíst si těch 21 veršů ted' z Bible z Nového zákona pro připomenutí celého děje. Zde v komentáři už budou uváděny jen odkazy na čísla veršů nebo malé úryvky, které nezahrnou celý obsah se všemi podrobnostmi.

Smutní cestovatelé

Časově se celá událost odehrála v den Ježíšova zmrtvýchvstání. Je to den velkého vzrušení mezi Ježíšovými přáteli a učedníky. Přicházejí zprávy, že Ježíšovo tělo není v hrobě, a někdo dokonce tvrdí, že Pán vstal a žije. Ale jiní, včetně apoštolů, se zdráhají tomu uvěřit, považují takové zprávy za nesmysly a jejich hlasatele za bláznů (srov. Lk 24,1–12; zejména verš 11). V této situaci, vybaveni všemi dostupnými nejnovějšími informacemi, jdou dva z Ježíšových

4 Výrazy „nohy naděje“, trojnožka apod. v původním zdroji u Snydera nenajdete. Jsou to moje neodborné prostředky, jak přiblížit a jednoduše vysvětlit Snyderovu definici a prvky přispívající ke vzniku naděje.

učedníků směrem od Jeruzaléma do vsi Emaus⁵ (viz verš 13). Dá se předpokládat, že každý, kdo má Ježíše rád, a dokonce patří k jeho učedníkům, se po neověřené zprávě o Ježíšově vzkříšení bude chtít na místě přesvědčit; bude se chtít dozvědět víc. Ne tak tihle dva. Jsou zklamaní, sklíčení, reaguji jako lidé v depresi. Zaslechli zprávy o vzkříšení, ale jen to zvětšuje jejich vnitřní zmatek. Jsou přesvědčeni, že jejich Mistr nebyl Mesiášem, protože skutečný Mesiáš by se ujal moci a zachránil svůj trpící národ. Tenhle se dal zabít jako ovce.

Jejich velké a toužebné očekávání se nenaplnilo. Naděje byla vystřídána skleslostí a smutkem bránícím normálnímu uvažování. Přestali vidět to dobré, co v životě zůstalo. Uzavřely se jim oči pro jiné dobré možnosti, které život přináší. Jeden jejich cíl se ztratil – jako kdyby se ztratily všechny cíle. Možná znáte ze svého okolí lidi, kteří zažili velké životní zklamání a od té doby jsou se vším nespokojení, mají pocit, že je stále někdo jiný podvádí, okrádá, ubližuje jim. Tak se projevují ti, jimž chybí naděje. Je to jako nemoc, ale není to nemoc, proto na ni špatně zabírají běžné léčebné prostředky.

O čem rozmlouváte?

Ke dvěma pěším cestovatelům hovořícím o svém bývalém Mistrovi a o svém zklamání (verš 14) se cestou přidává někdo další. Je to sám Ježíš, ale oni ho nepoznávají (v. 15). Ptá se jich, o čem rozmlouvají, rozbíhá se rozhovor, ve kterém se učedníci přiznávají ke zklamané naději: „... my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.“ (v. 21) Ježíš jim vytýká:

„Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?“ Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.“ (v. 25-27)

V chování učedníků nastává proměna. Ten člověk, který je doprovází, jim říká, že jsou „nerozumní a zpozdilého srdce“ (opět v. 25, ale jiný překlad než výše). Dnešním jazykem by to asi znělo „hloupí a natvrdlí“, možná ještě něco horšího. Ale oni se kvůli kritice nezlobí a chtějí, aby ten neznámý průvodce zůstal s nimi na večeři. Důvod změny je jednoduchý. Jejich naděje znovu ožívá. Slova, která slyšeli, jejich naději vzkřísila. Zvou svého průvodce: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se již nachýlil. Vešel tedy a zůstal s nimi.“ (v. 29)

Prozření a proměna

Ti dva během cesty poslouchali Boží slovo, jak je zapsané v Bibli v části, které my dnes říkáme Starý zákon. Poslouchali ho s tím nejlepším možným výkladem přímo od Ježíše, byl to on, kdo jim otvíral Písma (srov. v. 32). Slova, která slyšeli, je vedla ke změně smýšlení, zapalovala srdce, jak později sami přiznali (srov. tamtéž). Ježíš je připravoval, aby ho mohli poznat. Vešli do domu a Ježíš láme chléb, dává jim jíst své tělo. V té chvíli ho poznávají, on mizí jejich zrakům (srov. v. 30–31).

Oba učedníci se hned vracejí do Jeruzaléma bez ohledu na začínající noc. Setkání s Ježíšem proměnilo smutné, zklamané a skleslé lidi v radostné čínorodé učedníky svědčící, že jejich Mistr žije, že byl vzkříšen a je to ten slíbený a očekávaný Mesiáš.

Jistě tušíte, že tím činitelem měnícím zásadně náladu i chování lidí byla osobní Ježíšova přítomnost a také naděje, kterou v nich probudil. Nejprve chyběla. Ježíšova smrt na kříži byla jejím koncem. Ale pak se vrátila a rozzářila naplno. Živý vzkříšený Mistr se o to osobně postaral. Vnitřní stav člověka bez naděje a s nadějí se liší jak noc a den. Projevuje se to i navenek v chování. Důkazem jsou sami učedníci. Smutný odchod z Jeruzaléma se najednou mění v rychlý a radostný návrat. Z nechápajících a zklamaných se stávají radostní svědkové setkání se vzkříšeným Pánem.

Myslím, že oba pěší cestovatelé si plně zaslouží označení „poutníci naděje“. Určitě pro svou cestu zpět do Jeruzaléma do společenství s ostatními učedníky a apoštoly.

Snyderovy⁶ prvky naděje

Co se v těch dnech dělo s nadějí dvou učedníků, o nichž jsme četli v úryvku? Který ze tří prvků jejich naděje doznal změny? Přímo v textu to není vysvětleno a můžeme jen spekulovat. Učedníkům stále zůstala *touha* po příchodu Mesiáše a po záchraně vyvoleného národa. To se zabitím Ježíše nezměnilo. Také jejich *cíl* zůstal – setkat se s Mesiášem, mít s ním život v jeho obnoveném království. Ale učedníci ztratili cestu. A stalo se to v přeneseném smyslu i doslova. Tím, že Ježíš byl zabit, se v jejich představě ztratil způsob, jak nastolit nové království. Za Ježíšova života předpokládali, že Ježíš je Mesiášem a bude to on, kdo obnovu království a šťastný život zařídí. Ale mrtvolky nevládnou. Stíny z podsvětí nemají moc nastolit království. Ukřížování bylo vnímáno jako důkaz, že Mistr nebyl Mesiášem. Budou muset dál čekat

⁵ Místo zažitého Emauzu je v překladech ČEP i ČSP použit správnější název bližší řeckému textu evangelia: Ἐμμαοῦς (Emmaús), Emaus.

⁶ O Snyderovi a jeho definici naděje viz článek o naději z řady *Malá elpidologie* jinde v tomto čísle.

na toho pravého, který přijde možná až za dlouhá staletí. Jejich naděje přišla o jeden z podstatných prvků a zhroutila se. Proto se vydávají za běžnými světskými záležitostmi. Ztratili se, jejich cesta má špatný směr. Nevede do Jeruzaléma k apoštolům a svědkům hovořícím o Pánově vzkříšení. Místo toho se ubírají pryč od důležitých míst a lidí.

Druhá změna naděje nastává při setkání se Vzkříšeným. Pod odborným vedením při jeho výkladu zjišťují, že Pánovo ukřižování a smrt nejsou překážkou uskutečnění Božího plánu. Právě naopak. Celá řada proroctví zachycených v Písmu popisuje to, co se právě stalo, co se na Ježíšovi naplnilo a čeho oni sami byli svědky. Zdánlivě ztracená cesta vedoucí k uskutečnění naděje se znovu objevuje, jen vede jinudy. Ne přes světský triumf a slávu, ale přes potupu a ukřižování. A dokonce jsou teď blíže cíli, než by si kdy pomysleli. Mohli se osobně setkat se vzkříšeným Mesiášem.

Starý známý příběh a současnost

Přestože se lidé v současnosti mají po hmotné stránce velmi dobře, mnozí nejsou šťastní. Vydávají se hledat své štěstí kdovíkam „do Emaus“ nebo „do Padous“. Myslím si, že současnému světu, podobně jako jisté filmové princezně, chybí tři jednoduché věci. V tomto případě jsou to víra, láska a naděje. Kdo má naději, ten jde v pokoji a důvěře za svým cílem a nereptá kvůli každé hlouposti. Naděje je životní vzpruhou umožňující překonat obtíže a přestát protivenství. Teď jen najít její správný zdroj. Začít se dá hledáním správného průvodce. Tuším, že není daleko, ale čeká, zda mu dovolíme, aby se mohl přidat.

OČEHO POHÁDKA - Labutí odpuštění - LK 6, 27–38

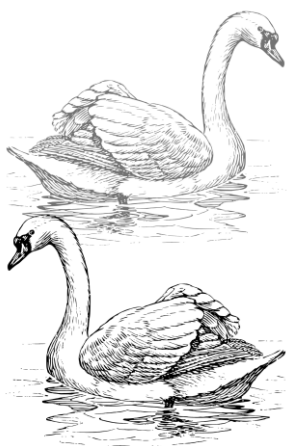

Ale vám, kteří mě slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou, a bude-li ti brát plášť, nech mu i košili! Každému, kdo tě prosí, dávej, a co ti někdo vezme, nepožaduj zpět.

Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte vy s nimi. Jestliže milujete jen ty, kdo vás milují, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Číníte-li dobře těm, kteří dobře činí vám, můžete za to očekávat Boží uznání? Vždyť totéž činí i hříšníci. Půjčujete-li těm, u nichž je naděje, že vám to vrátí, můžete za to čekat Boží uznání? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby to zase dostali nazpátek.

Ale milujte své nepřátele; číňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět. A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevďečným i zlým. Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Nesudte, a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.

Koho máme mít rádi? Proč? Rozplývá se Bůh nadšením nad zlými lidmi? Dělá z nich své přátele? Jak jim prokazuje dobro? Co tedy asi znamená „milovat nepřátele“? (Modlit se, pomoci, zdravit.)

Labutě, jak známo, žijí v párech. Jeden labuťák má za manželku jednu labutici a vzorně jí pomáhá vychovávat labuťátka. Jsou většinou kamarádké, takže jich klidně může být hodně pohromadě. Nejvíce známe labuť velkou, sněhobílou, krásnou, kterých když přistane na vodě víc, je z toho labutí jezero. Ale existuje i labuť černá. A právě v jednom labutím hejnu, o kterém vám chci vyprávět, bylo kromě asi dvaceti labutí velkých i jeden pár těch černých.

Když tak jednou táhly labutě na sever, letělo proti nim ve velké výšce tryskové letadlo a přímo do toho hejna. Bylo jasné, že dojde ke srážce. V té chvíli jeden bílý labuťák velkou silou srazil toho černého labuťáka do motoru letadla, takže z něj zbyl pečený labuťák. Jak se ten bílý odrazil, tak se sám vyhnul tomu letadlu a zachránil se.

Jenže chudák černá labuť. Stala se z ní černá vdova. Moc plakala a nařikala a všechny labutě čekaly, kdy se bílému labuťákovi pomstí. Jenže ona ho normálně zdravila a starala se o svá černá labuťátka.

Asi o dva roky později bílému labuťákovi nějaký odporný pytlák zastřelil jeho labutici. Ó, jak si zoufal. Tloukl se křídly a dokonce se pokusil i utopit. Černá labuť, když ho viděla, jak chodí jako tělo bez duše, začala ho litovat. Labuťák nic nejedl, hrozně zhubnul, padalo mu peří a vypadalo to, že umře žalem. A černá labuť mu třeba přinesla půlku žáby nebo žížalu, červa nebo podobné dobroty. Myslím, že mu tím zachránila život.

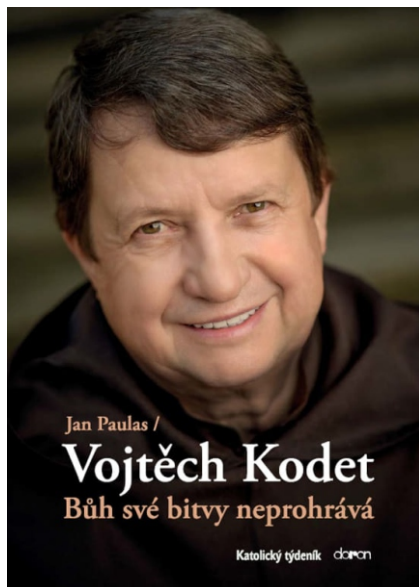
Když uteklo pár měsíců, dokonce ji prosil o odpuštění za to, co jí před dvěma roky provedl. Nakonec se skamarádili, pak se zamilovali a všechno to skončilo svatbou. No a za nějakou dobu se jim z vajec vyklubala kropenatá černobílá labuťátka a všem se zdála nejkrásnější na světě.

Nemyslím, že si máte nepřátele brát za manžela nebo za manželku, ani si z něho nemusíte udělat nejlepšího kamaráda. Ale odpustit mu – a to se pozná, že mu to už nepřipomínáte, nejste na něj hnusní a pomůžete mu, když to je potřeba.

Podle našeho pana faráře LG

Přečtěte si: Bůh své bitvy neprohrává

2. opravené vydání, Vojtěch Kodet v rozhovoru s Janem Paulasem

Známý duchovní autor, karmelitán P. Vojtěch Kodet, v 2. opraveném vydání obsáhlého knižního rozhovoru líčí svůj životní příběh.

Postupně poznáváme jeho předky, dědečka, který prošel ruským zajetím, otce, bývalého politického vězně, a další členy rodiny. P. Kodet vzpomíná na dětství na venkově, hledání životní cesty, poměry v litoměřickém semináři, kněžské štace i sledování ze strany StB, na obnovu kláštera v Kostelním Vydří nebo svou službu exorcisty. V otevřeném dialogu líčí i nelehká období života a otevírá témata, která jsou pro něj důležitá: víra jako osobní vztah, odpuštění, uzdravení, umění rozlišování nebo život s Božím slovem.

Vojtěch Kodet, O.Carm., ThD., je karmelitánským knězem, který patří mezi vyhledávané duchovní průvodce a oblíbené autory křesťanské literatury. Narodil se v r. 1956 v Malém Beranově. V r. 1982 přijal kněžské svěcení a v r. 1988 složil slavné sliby v řeholním společenství karmelitánského řádu. Od té doby až do r. 1990 působil ve farní správě na řadě míst brněnské diecéze. Po sametové revoluci se stal převorem karmelitánského kláštera v Kostelním Vydří a v r. 1991 spoluzakladatelem Karmelitánského nakladatelství. Na činnosti řádu se pak mimo jiné podílel také jako představený české provincie mezi r. 2003 a 2012. V r. 2005 úspěšně završil doktorské studium spirituální teologie na Papežském institutu spirituality Tereziánu v Římě. Začátkem osmdesátých let se seznámil se začínajícím hnutím charismatické obnovy, jejíž díla se v současné době účastní jako člen programového týmu charismatické konference. Od roku 2001 je také členem týmu, který připravuje a organizuje letní tábory pro mládež zvané JUMP. Během celého svého kněžského života se zabývá přednáškovou a formační činností a věnuje se duchovnímu doprovázení.

Svědectví života: Mystička a poustevnice Juliana z Norwiche

Anglické město Norwich bylo ve 14. století pulzujícím obchodním centrem. Panoramatu města dominovala katedrála a četné stavby kostelů, klášterů a pousteven. Jeho ulice však znaly i smrtící sílu morové epidemie, nazývané také černá smrt, jakož i rolnické vzpoury a povstání.

Jedním z chrámů stojících na okraji rušného centra byl kostel sv. Juliána s konventem augustiniánů. Těsně u jeho zdi byla vybudována malá poustevna, která se stala domovem Juliany z Norwiche. Nevíme, jestli to bylo její pravé jméno. Co však víme, je, že byla autorkou knihy mimořádného duchovního významu.

Dobrovolná samota

Juliana z Norwiche se podle odhadů narodila přibližně v roce 1342 a zemřela někdy kolem roku 1430. Vzdělání získala pravděpodobně ještě jako dívka u sester benediktinek z blízkého opatství Carrow. Je možné, že v mládí byla manželkou a matkou a o svou rodinu přišla za tragických okolností. V každém případě

se její život radikálně změnil, když dosáhla věku třiceti let.

Jak to v době epidemií a špatných hygienických návyků ve středověku bývalo, Juliana vážně onemocněla. Rodina k jejímu lůžku přivolala kněze, aby ji modlitbami a svátostmi připravil na odchod do věčnosti. Kněz, který vstupoval do jejího pokoje, držel v ruce kříž a vyzval Julianu, aby se na něj dívala. Tento pohled na ukřižovaného Krista spustil sérii šestnácti mystických vidění, která trvala nepřetržitě několik následujících hodin. Stalo se tak 13. května 1373 a za několik dní se Juliana zcela zotavila ze své nemoci.

Mystické zážitky si krátce nato zapsala a tento původní rukopis, známý jako krátký text, se zachoval jen jako kopie. Následujících dvacet až třicet let strávila Juliana jako rekluza izolovaná od okolního světa ve své cele, kde věnovala čas hlubšímu zkoumání těchto vizí. Její úvahy, dnes známé jako dlouhý text, tvoří základ knihy Zjevení Boží lásky.

Mystická vidění, první svého druhu v Anglii, Julianu řadí mezi nejvýznamnější mystičky středověku, jakými byla Terezie z Ávily či Kateřina Sienská. O to překvapivější je, že jimi byla obdarována jako laička žijící doma spolu se svými příbuznými a rodinou.

Rozhodnutí žít jako rekluz a stáhnout se do samoty přišlo až později. Obřad zasvěcení do tohoto způsobu života probíhal v kostele sv. Juliána za přítomnosti norwichského biskupa. Zpěv žalmů, které byly určeny k obřadům zesnulých, měl budoucí poustevnici připomínat její vlastní pohřeb a nastávající odloučení od světa. Následně byla Juliana přivedena ke dveřím cely, které se za ní zavřely a za kterými zůstala žít po zbytek svého života.

Jako poustevnice žijící v srdci městského prostředí Juliana nevedla úplně odlehlý život. Jediný kontakt se světem tvořilo okno, které bylo orientováno směrem do chrámu a pomocí kterého se účastnila bohoslužeb. Druhým oknem, orientovaným do ulice, komunikovala s lidmi, kteří přicházeli a žádali ji o modlitbu a radu. Kromě modlitby a studia se živila i prací svých rukou, například tím, že šila oděvy pro chudé.

Své rukopisy a poznámky během života nikomu neukazovala. Po její smrti je u sebe pečlivě uchovaly sestry benediktinky. Protestantská reformace ještě dlouho bránila jejich zveřejnění tiskem, takže si svou cestu do povědomí lidí našly až po delší době zapomenutí.

Julianin dlouhý text poprvé publikoval pod dnešním názvem v roce 1670 benediktin Serenus de Cressy. V té době už byla Juliana zcela neznámá a ani sám Cressy nevěděl nic o jejím původním kratším rukopisu. Cressyho knihu znovu vydali a zmodernizovali někteří autoři v 19. století.

Dílo se později opět vynořilo z neznáma v roce 1901, kdy byl rukopis v Britském muzeu přepsán a publikován s poznámkami editorky a překladatelky Grace Warrackové. Dnes se dílo Juliany z Norwiche šíří ve více překladech a pod různými názvy po celém světě.

Čím si tak získalo srdce čtenářů a proč bychom se k němu měli vrátit zvláště dnes?

Mystika ženskosti a optimismu

Charakteristickým prvkem Julianiny mystické teologie bylo přirovnání Boží lásky k mateřské lásce. Toto téma rozvíjeli již starozákonní proroci i mnozí středověcí mystici, jako například sv. Bernard z Clairvaux.

Julianin originální přínos je v tom, že píše o Nejsvětější Trojici z pohledu rodiny. Ježíše přitom přirovnává k matce, která je moudrá, milující a milosrdná. Věřila, že Kristův mateřský aspekt je doslovný, a ne metaforický: Kristus není jako matka, je doslova matkou.

Vazba mezi matkou a dítětem je podle ní jediným pozemským vztahem, který se přibližuje vztahu člověka s Ježíšem. Při psaní o něm Juliana používala metafory související s představami o početí, porodu, odstavení a výchově.

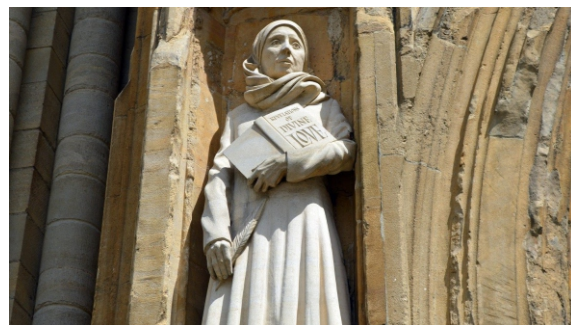
Její hluboce prožitá a promeditovaná ženství a mateřství vedlo mnohé k domněnce, že i v biologickém smyslu musela být matkou. To ovšem nemusí být pravda. Mnozí z poutníků, kteří ji vyhledávali a navštěvovali, ji nazývali Matkou Julianou. Právě její hluboká ženská spiritualita je odkazem na církve jako matku či na univerzální rozměr duchovního mateřství vlastního každé ženě.

Přestože Juliana žila v době epidemií a společenských nepokojů, byla její teologie hluboce optimistická. Mluvila o Boží lásce z pohledu radosti a soucitu. Napsala, že „Bůh nás vidí jako dokonalé a čeká na den, kdy lidské duše dozrají, takže zlo a hřích nám už nebudou překážet“.

„Bůh je nám blíže než naše vlastní duše,“ vyznává na jiném místě. Na otázku o existenci hříchu a zla, která ji obzvláště znepokojovala, dostala v jednom vidění tuto odpověď: „Hřích je nezbytný, ale všechno dobře dopadne a také se vším ostatním to dopadne dobře.“ Tento výrok se stal úhelným kamenem celého jejího poselství.

Tato Kristova slova přitom nejsou jen levnou náplastí a útěchou. Jedná se o spiritualitu každodenního života plnou vnitřního klidu a vyrovnanosti. Ty vyplývají z jistoty Boží lásky a dobroty. Na Julianu zvláště zapůsobila potřeba být radostná za každých okolností, ať jsou jakkoli nepříznivé. Nepotřebovala k tomu zvláštní důvod, jen jistotu, že Kristus nakonec všechny věci napraví a obrátí v dobré.

Juliana je v ikonografii obvykle zobrazována s malým kulatým předmětem v ruce symbolizujícím stvoření. Je to odkaz na jedno z jejích nejpozoruhodnějších vidění. V knize Zjevení Boží lásky ho popisuje těmito slovy: „Pak mi vložil do dlaně malou věc, velkou asi jako ořech a kulatou jako míč. Dívala jsem se na to a přemýšlela jsem, co by to tak mohlo být. On mi řekl: ‚Je to všechno, co bylo stvořeno.‘ Stvořená věc v mé dlaně byla tak malá, že se mi zdála jako úplně nic. Tuto skutečnost si musíme plně uvědomit, abychom nikdy nepřilnuli ke stvořeným věcem a mohli milovat Boha, který je nestvořený.“

Učitelka církve?

Římskokatolická církev Julianu formálně neblahořečila ani nesvatořečila. Není uvedena v římském martyrologiu ani v liturgickém kalendáři katolické církve. Věřící ji však přesto uctívají a její svátek si připomínají lidovou slavností 13. května, v den jejího zázračného vidění.

V roce 1997 pater Giandomenico Mucci uvedl, že Juliana z Norwiche je na „čekací listině“, podle které má být prohlášena učitelkou církve. Ve světle zavedené úcty je možné, že jí bude nejprve udělena ekvivalentní kanonizace, díky které bude prohlášena za svatou, aniž by proběhl standardní proces kanonizace.

Na generální audienci 1. prosince 2010 jí věnoval svou katechezi i papež Benedikt XVI. Ve svém proslovu řekl: „Juliana z Norwiche pochopila nejdůležitější poselství pro duchovní život: Bůh je láska, a když se mu otevřeme s naprostou důvěrou a dovolíme, aby řídil celou naši existenci, vše promění; tehdy najdeme pravý klid a pravou radost, které budeme schopni předávat dál.“

Na závěr dodal: „,Všechno bude dobré‘ a ,všechno bude sloužit k dobrému‘: toto je poselství, které máme od Juliany z Norwiche a které vám zde i já dnes předkládám.“

V březnu 2020, při nástupu pandemie covid-19, uveřejnila stanice BBC News článek, ve kterém citovala historičku Janinu Ramirezovou, autorku Julianiny biografie. Ramirezová v něm říká, jak se pozornost lidstva uvrženého do izolace může opětovně zaměřit na postavu této zapomenuté mystičky.

Píše: „Poustevníci pochopili, že pokud se stáhnou ze světa, dá jim to nejen šanci na zachování vlastního života, ale také na to, aby našli potřebný klid a ticho na soustředění v chaotickém světě.“

V tomto kontextu byla Juliana z Norwiche skutečnou učitelkou pro svět sužovaný virem. Izolaci, samotu a odloučení si na rozdíl od nás zvolila sama jako prostor pro růst své duše. Její kontakt se světem, omezený na malé okno, připomíná naše virtuální okna, přes která udržujeme své pracovní, rodinné či přátelské kontakty.

I Julianu podobně jako nás trápily otázky, jak může Bůh dopustit zlo, nemoc a smrt. V Norwichi během jejího mládí mor vyhubil téměř třetinu obyvatel a je možné, že díky němu i sama přišla o rodinu.

Boží ujištění o tom, že všechno bude nakonec dobré, nebylo určeno jen Julianě, ale je adresováno i dnes každému z nás.

Vybrala KK